

Arrest

nr. 205 030 van 7 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 / 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2018 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2003 kwam verzoeker, als minderjarige, samen met zijn moeder en twee zussen aan in België. De ingediende asielaanvraag werd negatief afgesloten.

Op 6 januari 2017 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 9 februari 2017 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die op 10 januari 2018 onontvankelijk werd verklaard, daar niet voldaan werd aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Op 19 mei 2018 werd verzoeker een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Verzoeker verklaarde niet te lijden aan een ziekte die hem zou belemmeren terug te keren. Hij zou sedert 2014 een relatie hebben met mevr. S. B. Hij verklaarde tevens twee zussen en een moeder te hebben in België en hij verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben. Verzoeker voegde toe dat zijn verblijfstitel verstreken is, dat hij deze niet tijdig had verlengd en niemand meer heeft in Kosovo.

Op 31 mei 2018 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de thans bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam : S.

voornaam : M.

geboortedatum : 11.12.1992

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Kosovo

ALIAS: S., M. geboren te V. op 11/12/1992, onderdaan van Servië en Montenegro

S., M. geboren te B. op 11/12/1992, onderdaan van Joegoslavië

S., M. geboren te B. op 11/12/1992, onderdaan van Servië en Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van paspoort.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs – gewone-diefstal – als mededader, feiten waarvoor hij op 06/01/2017 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden gevangenisstraf waarvan 6 maanden gevangenisstraf met uitstel voor een periode van 5 jaar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene was in het bezit van een B-kaart afgeleverd op 30/09/2010 geldig t.e.m. 16/09/2015. Deze werd gesupprimeerd op datum van 27/06/2013. Een nieuwe B-kaart werd afgeleverd op datum van 16/07/2013 geldig t.e.m. 16/09/2015.

Uit verzoekschrift met het oog op een voorlopige invrijheidstelling van dd. 03.06.2016 en het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Bordeaux van 06.02.2015 blijkt dat betrokkene werd opgesloten in een Franse strafinrichting te Uzerche van 12.03.2014 tot 02.05.2016. Op 05.10.2016 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Op 13/01/2017 werd de beslissing genomen om geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden. Deze beslissing is gepaard met een BGV en werd betekend op 19/01/2017.

Betrokkene heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die op datum van 09/02/2017 werd ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op datum van 18/05/2018.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen bewijs geleverd gevolgd gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op datum van 19/01/2017.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod 5jaar voor het grondgebied van Frankrijk uitgesproken door de correctionele rechtbank van Bordeaux op 06/02/2015.

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs – gewone-diefstal – als mededader, feiten waarvoor hij op 06/01/2017 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden gevangenisstraf waarvan 6 maanden gevangenisstraf met uitstel voor een periode van 5 jaar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 19/05/2018 dat hij een langdurige relatie heeft met een vrouw woonachtig in België.

Tevens verklaart hij dat zijn twee zussen en moeder woonachtig zijn in België. Deze hebben allen recht op verblijf in België.

Betrokkene verklaart zussen in België te hebben (zie het hoorplicht van 19/05/2018) Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zussen. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zussen wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfrecht in België heeft te hebben, terwijl hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem/haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België

Bovendien het feit dat de partner en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs – gewone-diefstal – als mededader, feiten waarvoor hij op 06/01/2017 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden gevangenisstraf waarvan 6 maanden gevangenisstraf met uitstel voor een periode van 5 jaar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene was in het bezit van een B-kaart afgeleverd op 30/09/2010 geldig t.e.m. 16/09/2015. Deze werd gesupprimeerd op datum van 27/06/2013. Een nieuwe B-kaart werd afgeleverd op datum van 16/07/2013 geldig t.e.m. 16/09/2015.

Uit verzoekschrift met het oog op een voorlopige invrijheidstelling van dd. 03.06.2016 en het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Bordeaux van 06.02.2015 blijkt dat betrokkene werd opgesloten in een Franse strafinrichting te Uzerche van 12.03.2014 tot 02.05.2016. Op 05.10.2016 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Op 13/01/2017 werd de beslissing genomen om geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden. Deze beslissing is gepaard met een BGV en werd betekend op 19/01/2017.

Betrokkene heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die op datum van 09/02/2017 werd ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op datum van 18/05/2018.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen bewijs geleverd gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op datum van 19/01/2017.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod 5jaar voor het grondgebied van Frankrijk uitgesproken door de correctionele rechtbank van Bordeaux op 06/02/2015.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene was in het bezit van een B-kaart afgeleverd op 30/09/2010 geldig t.e.m. 16/09/2015. Deze werd gesupprimeerd op datum van 27/06/2013. Een nieuwe B-kaart werd afgeleverd op datum van 16/07/2013 geldig t.e.m. 16/09/2015.

Uit verzoekschrift met het oog op een voorlopige invrijheidstelling van dd. 03.06.2016 en het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Bordeaux van 06.02.2015 blijkt dat betrokkene werd opgesloten in een Franse strafinrichting te Uzerche van 12.03.2014 tot 02.05.2016. Op 05.10.2016 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Op 13/01/2017 werd de beslissing genomen om geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden. Deze beslissing is gepaard met een BGV en werd betekend op 19/01/2017.

Betrokkene heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die op datum van 09/02/2017 werd ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op datum van 18/05/2018.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen bewijs geleverd gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op datum van 19/01/2017.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod 5jaar voor het grondgebied van Frankrijk uitgesproken door de correctionele rechtbank van Bordeaux op 06/02/2015.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Kosovo.

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet werd de vordering ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM, van het algemeen rechtsbeginsel "*fair balance*" en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, artikel 74/14, § 3, 1°, 4° en 5° en artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Ook wordt vermeld dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken, omdat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in Frankrijk en verzoeker vormt daarnaast ook een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Waar hij stelt dat de motivering incorrect is, laat hij na aan te tonen welke foutieve feitenvinding aan de beslissing ten grondslag zou liggen.

Waar hij stelt dat hij niet gehoord werd, kan hij niet gevolgd worden nu het tegendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier – vragenlijst hoorrecht van 19 mei 2018 – en nu hij zelf toegeeft dat hij heeft verklaard een duurzame relatie te hebben en dat zijn zussen en moeder in België verblijven.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de overige aangevoerde bepalingen

2.3.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij voert aan dat de verwerende partij niet gevraagd heeft naar zijn gezinssituatie en dat hij alleszins heeft medegedeeld dat hij een partner heeft. Hij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het familie- en gezinsleven. Hij geeft te kennen geruime tijd samen te wonen met zijn moeder en twee zussen en meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn vriendin met wie hij een duurzame relatie heeft en geen toetsing aan artikel 8 van het EVRM heeft gedaan. Verder stelt hij dat de verwerende partij geen belangenafweging heeft gedaan in het licht van artikel 8 van het EVRM. Tot slot verwijst verzoeker naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

2.3.1.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft

betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat hij een gezinsleven heeft in België omdat hij samenwoont met zijn moeder en zussen en een duurzame relatie heeft met een vriendin.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

"Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 19/05/2018 dat hij een langdurige relatie heeft met een vrouw woonachtig in België.

Tevens verklaart hij dat zijn twee zussen en moeder woonachtig zijn in België. Deze hebben allen recht op verblijf in België.

Betrokkene verklaart zussen in België te hebben (zie het hoorplicht van 19/05/2018) Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zussen. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zussen wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfsrecht in België heeft te hebben, terwijl hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem/haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België

Bovendien het feit dat de partner en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoeker in de voormelde vragenlijst van 19 mei 2018 niet te kennen heeft gegeven dat hij met zijn moeder en zussen samenwoont, enkel dat zij in België verblijven met een geldige verblijfstitel.

Uit het motief dat hierboven wordt weergegeven, blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met al de elementen die verzoeker heeft meegedeeld inzake een gezins- en familieleven (een duurzame relatie en het verblijf van zijn moeder en zussen in België) en dit toetste aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert echter geen concrete objectieve elementen aan waaruit blijkt dat hij een relatie heeft met iemand met verblijfsrecht in België die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Er werd door verzoeker geen verblijfsaanvraag ingediend op grond van deze relatie en verzoeker brengt geen stukken aan die deze relatie stofferen. Zowel verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België.

Waar verzoeker naar de samenwoont met zijn moeder en zussen verwijst, moet vooreerst worden gesteld dat hij dit niet te kennen heeft gegeven in de voormelde vragenlijst op 19 mei 2018. Bovendien toont hij, een 25-jarige man, niet aan dat hij met hen een beschermenswaardig gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat dergelijke relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en meerderjarige kinderen onderling enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Dergelijke elementen worden niet aangetoond.

Bijgevolg steunt het niet op een verkeerde feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven van verzoeker in België niet te aanvaarden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband.

Wat betreft de verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag dient gesteld dat artikel 3 van dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich beperkt tot het inroepen van een schending van voormeld artikel, maar nalaat uiteen te zetten op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden te meer hij meerderjarig is. Het middel is dan ook op dat vlak op het eerste zicht onontvankelijk.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DIGNEF